

Hồi 45

Sinh tử chi giao

Phong Trúc Các.

Ô Tử Hư nghe xong tình huống có liên quan đến Quý Nhiếp Đề, lấy dạ minh châu mất đi ánh sáng cất bên hông giao vào tay Cô Nguyệt Minh, đặc ý nói: “Nếu ta nói với người khác, tiêu thụ tang vật cho ta là đại thần địa phương, bảo hộ ta là người săn giải thưởng Hoàng thượng tin dùng, tiếp ứng ta là đại đầu lãnh Xưởng Vệ, khẳng định sẽ bị người ta cho là kẻ điên”.

Cô Nguyệt Minh dùng ngón tay nhón lấy dạ minh châu, đưa đến trước mắt quan sát.

Ô Tử Hư nhìn viên ngọc châu nói: “Trước đây ta phải dùng một cái hộp gỗ nhỏ chứa vật quý này, sợ nó phóng ra ánh sáng lúc y phục xốc xếch, hiện tại thì tùy tiện dặt vào hông là được”.

Cô Nguyệt Minh hồ hững thốt: “Viên dạ minh châu này chắc đã mất năng lực phóng quang trong bóng tối từ lâu”.

Ô Tử Hư phản bác: “Đương nhiên không phải như thế, nó từ sau khi ta gặp Tiền Thế Thần mới biến thành vậy, bằng không ta làm sao trong đêm đen ở Vân Mộng Trạch phát hiện nó”.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh thốt: “Phản bác của ngươi chính là đáp án. Nếu nó luôn phóng kim quang như ngươi tưởng, lúc nào cũng có thể thấy, nó sớm đã bị người của Xưởng Vệ nhiều lần nhập Trạch tìm kiếm phát hiện rồi, hoặc là bị đám người Tiết Đình Hao, Qua Mặc lượm được, sao đến lượt lão ca ngươi phát hiện ra nó”.

Ô Tử Hư tắc tị.

Cô Nguyệt Minh cất dạ minh châu, tiếp lời: “Khả năng ngược lại đương nhiên có, nhưng cảm giác của ta đúng là như thế, dạ minh châu chắc đã mất ánh sáng lâu rồi, chỉ là vào thời khắc quan trọng nào đó, Vân Mộng nữ thần với thần thông của nàng thấp lại ánh sáng cho dạ minh châu. Trong đó nhất định có một vài nguyên nhân bọn ta không hiểu được”.

Ô Tử Hư trầm ngâm: “Ngươi đem viên châu không có gì đặc biệt đi gặp Quý Nhiếp Đề, có tác dụng gì chứ? Liệu có thể biến khéo thành vụng hay không?”.

Cô Nguyệt Minh khẽ cười đáp: “Ta sẽ nói cho người nghe phản ứng của Quý Nhiếp Đề, cứ xem đây là một khảo nghiệm khác đối với Vân Mộng nữ thần”.

Ô Tử Hư ngẩn ra, sau một lát mới nói: “Trời! Lần này khẳng định là lần đầu tiên ta thấy Cô huynh cười, rốt cuộc là chuyện thế nào?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Ta đích xác đã biến đổi, nhân tố khiến ta biến đổi hết sức phức tạp, một lời khó tận. Để ta chọn một nhân tố quan trọng nói cho người biết, nhân vật chính của chuyện này chính là Song Song cô nương láng giềng của người”.

Ô Tử Hư mê hoặc: “Song Song?”.

Cô Nguyệt Minh liền đem quá trình tương ngộ Song Song, xuất thân lai lịch của nàng, mục đích đến Hồng Diệp Lâu, thuật lại từng chuyện một.

Ô Tử Hư nghe đến hai mắt mở lớn không chớp, cuối cùng than: “Thật làm người ta khó mà tin được. Cổ quái nhất là huynh lần đầu nhìn thấy nàng, nàng đang xem cáo thị truy nã ta, từ thời khắc đó trở đi, ba người bọn ta được chú định là phải đến cổ thành. Hà! Có nàng nhập bọn, bọn ta như hổ thêm cánh, ảo kỹ của nàng càng ngoài ý liệu của địch nhân bọn ta”.

Tiếp đến nóng ruột hỏi: “Bọn ta nên khởi trình lúc nào?”.

Cô Nguyệt Minh cười khổ đáp: “Chuyện này đến lượt bọn ta quyết định sao? Vân Mộng nữ thần đã an bày mừng bảy tháng bảy là ngày tốt để chạy đến Vân Mộng Trạch, người có ngày khác ư?”.

Ô Tử Hư hưng phấn nói: “Ngày tốt đã chọn nhưng giờ lành chưa định. Chẳng hạn như trước yến hội, giữa yến hội hay sau yến hội. Lý tưởng nhất đương nhiên là khi bọn tân khách ra về, mấy trăm người cùng ào ra, ta thì mượn gió bẻ măng, chỉ cần có thể xuất thành, lại có huynh và mỹ nhân Song Song tiếp ứng, thêm vào khoái mã của Quý Nhiếp Đề, địch nhân chỉ có thể hít bụi đường sau bọn ta”.

Cô Nguyệt Minh hỏi: “Giao dịch giữa người và Tiền Thế Thần thì thế nào đây?”.

Ô Tử Hư lộ ra thần sắc cổ quái, im lặng không nói.

Cô Nguyệt Minh hỏi: “Chuyện gì?”.

Ô Tử Hư thở dài đáp: “Ta đích thực bị quỷ mê rồi. Mãi đến lúc ta đưa dạ minh châu cho Tiền Thế Thần xem, hôm đó là ngày ta kiếm được nhiều tiền nhất, ta vì điều đó cam tâm mạo hiểm. Thế nhưng sau khi thương thảo cùng Tiền Thế Thần, ta lại quên đi mục tiêu này, có tiền hay không có tiền, không còn quan trọng, việc quan trọng nhất là đến cổ thành, tìm gặp nữ thần trong mộng, nàng mới là cái ta tìm kiếm trong cuộc đời này, những thứ khác không còn ý nghĩa, bao gồm cả ngân lượng”.

Cô Nguyệt Minh lộ ra thần sắc suy tư.

Ô Tử Hư hạ thấp giọng: “Ta lại lần nữa tiến vào trạng thái của Ngũ Độn Đạo, có niềm tin bất luận tình thế biến hóa ra sao, ta cũng có thể chạy khỏi Lạc Dương thành, cho dù không có người giúp ta đi nữa. Ta chỉ lo lắng một điểm, Tiền Thế Thần nếu như bất chấp tất cả phải giết được ngươi, tình cảnh của ngươi là hết sức nguy hiểm”.

Cô Nguyệt Minh chăm chăm nhìn hẩn một hồi, gật đầu: “Cung hỉ Ô huynh, ngươi hiện tại đích xác đã bước lên trạng thái đỉnh cao, khiến lòng tin của ta đối với ngươi tăng vọt. Ngươi không cần lo lắng cho ta, Tiền Thế Thần không thể ngu xuẩn như thế, nếu như gã huy động lực lượng quan gia đối phó ta, chẳng khác nào công khai chống đối triều đình, không còn đường quay đầu. Dưới tình huống như thế, ngày sau hẩn phải nương nhờ Đại Hà Minh, Tiền Thế Thần chịu trở thành lâu la của Đại Hà Minh sao?. Hà hưởng ở một tòa thành phần hoa như Nhạc Dương thành, đâu có dễ giết ta như thế. Một khi không xong, bị ta làm náo loạn khắp thành, đối với chuyện tranh đoạt Sở hạp của Tiền Thế Thần khẳng định có hại không lợi. Tiền Thế Thần là tên tiểu quỷ nhất gan, gã không dám làm thế đâu”.

Hai mắt Ô Tử Hư phát sáng lấp lánh, vui mừng nói: “Cô huynh nhìn rất rõ ràng, ta bị huynh thuyết phục rồi. Nghĩ lại cũng mắc cười, bọn ta một kẻ là quan bắt tặc xuất sắc nhất, một kẻ là đạo tặc chưa từng thất thủ, không chỉ tụ lại cùng nhau, còn chân thành kẻ vai sát cạnh cùng làm một chuyện, đi tìm một bảo vật thần kỳ nhất bị thất lạc qua ngàn năm”.

Cô Nguyệt Minh bật cười nói: “Sao có thể chứ? Thế nhưng ngươi đúng là giống như thoát thai hoán cốt biến thành một người khác. Nói thẳng, trước lúc này, ta có niềm tin nếu ngươi biến thành địch nhân của ta, ta năm mười phần tiêu diệt được ngươi, bất luận ngươi chạy đến nơi nào, đều khó thoát khỏi tử kiếp. Nhưng hiện tại niềm tin của ta đã dao động, ta chỉ có năm phần tin tiêu diệt được ngươi. Ài! Năm thành, chẳng khác nào không nắm chắc. Ngũ Độn Đạo xác thật danh bất hư truyền”.

Ô Tử Hư nói: “Mời Cô huynh đi nói với Song Song, sau khi nàng biểu diễn xong màn ảo thuật của nàng, lập tức chuồn ra ngoài cổng thành Nam đợi ta, ta chắc không khiến nàng thất vọng”.

Cô nguyệt Minh vươn người đứng lên: “Nói đến đào tẩu, không có ai xuất sắc hơn ngươi, ta nên tin nhiệm ngươi”.

Ô Tử Hư đứng dậy tiễn khách, đưa đến cửa lớn, Cô Nguyệt Minh bước xuống bậc cấp.

Ô Tử Hư hét theo: “Bọn ta có coi được là bằng hữu không?”.

Cô Nguyệt Minh không quay đầu lớn tiếng đáp: “Nếu không là bằng hữu, thì là cái gì đây?”.

Ô Tử Hư khoe miệng hiện nét cười, mắt dõi theo Cô Nguyệt Minh khuất ngoài cổng tròn.

Cô Nguyệt Minh đi rồi, Ô Tử Hư đứng ngoài cửa một hồi, hưởng thụ trạng thái của “Ngũ Độn Đạo”.

Nhớ lại hai mươi mấy ngày qua, từng việc tiếp nối nhau như bánh xe quay nhanh, trạng thái của hắn từ đỉnh cao rút thẳng xuống đáy, lúc này cuối cùng cũng phục hồi, hắn đã chuẩn bị tốt rồi.

Hắn không hiểu bản thân, có lúc cũng hoài nghi bản thân là người đa tính cách. Khi thấy Hoàng Phủ Anh chết trước mắt, biết được họa lớn đã giáng xuống, hắn vọt lên trạng thái “Ngũ Độn Đạo”, vì thế có thể ở khu vực thế lực địch nhân mạnh nhất, chạy thoát khỏi trùng vây. Đến khi hắn vượt qua Đại Giang, cắt đuôi truy binh, trạng thái của hắn liền giống như trượt xuống đường dốc, biến thành lo sợ hãi huyền, trông gà hóa cuốc, trở thành “kẻ đào vong” gan nhỏ như chuột. Đến khi lấy được dạ minh châu, trạng thái của hắn ổn định dần, nhưng lòng chỉ nghĩ lợi dụng dạ minh châu để phát đại tài, bất chấp tất cả xông vào Lạc Dương thành, đưa thân vào trong cục thế hiểm tuyệt.

Thế nhưng thật sự kích khởi đấu chí của hắn, không phải là sinh cơ tái hiện, mà là sự truyền tin của Bách Thuần.

Đột nhiên, hắn cuối cùng cũng ngộ ra cuộc đời mình tìm kiếm cái gì, khiến hắn lập tức dâng lên cảnh giới đỉnh cao.

Trong đồng đa thân phận và tính cách ở hắn, “Ngũ Độn Đạo” nằm ở vị trí cao nhất, ở trong trạng thái đó, hắn là đại đạo siêu trác nhất từ xưa đến nay, không có ai có thể tóm được hắn, cho đến thời khắc hiện tại vẫn không có ai làm được, sau này cũng không có người nào làm được.

Sau khi đến cổ thành sẽ phát sinh chuyện gì, hắn có thể tìm được thứ luôn tìm kiếm hay không, hắn không nguyện phân tâm suy nghĩ.

Quan trọng nhất là tìm được cổ thành biến mất qua ngàn năm, đến lúc tất cả tự có đáp án.

Lúc này Thiên Dực xuất hiện ở nơi cổng tròn, vẫy tay nói với hắn: “Mau theo ta, đại tiểu thư tìm người”.

Ô Tử Hư vội bước xuống bậc thềm, cười nói: "Tiểu Thiền Dục khỏe không?, ta còn cho rằng nàng là đặc biệt đến tìm ta bồi dưỡng hứng vẽ".

Gương mặt Thiền Dục phớt qua nét hồng, mắng: "Ngươi lúc nào mới có thể nghiêm túc một chút?".

Ô Tử Hư đi đến cạnh nàng, vui vẻ nói: "Bọn ta giả như định sai phương hướng, hay nhất là ngồi thuyền vượt Trì đến Tinh Trúc Các, bọn ta có thể thưởng thức phong cảnh núi sông, thân cận một chút".

Thiền Dục kinh dị nhìn hấn mấy lượt, chắc phát giác trạng thái của hấn không bình thường. Ắ nói: "Người người đều đến Hồng Diệp đường, chuẩn bị cho buổi tiệc ngày mai, đại tiểu thư đang chỉ đạo nơi đó, chỉ có một mình ngươi là trốn ở đây".

Nói xong cùng hấn men theo con đường nhỏ dẫn đến phía nam chủ đường mà đi.

oOo

Cô Nguyệt Minh vừa rời Hồng Diệp Lâu, liền gặp Nguyễn Tu Chân đang chờ y, Nguyễn Tu Chân đến cạnh y, nói: "Tìm một chỗ ngồi nói mấy câu được không? Không mất nhiều thời gian của Cô huynh đâu".

Cô Nguyệt Minh ung dung hỏi: "Vừa đi vừa nói thì thế nào?".

Nguyễn Tu Chân thấy y thái độ thân thiện, khiến gã như có vinh hạnh được yêu thích mà kinh hãi, vội đáp: "Đương nhiên không có vấn đề. Cửu Sư nói với ta, Cô huynh cố ý bỏ qua hai cơ hội phản kích hấn, chuyện này thật không phù hợp với tác phong Cô huynh. Cô huynh vì sao phải làm như thế?".

Cô Nguyệt Minh đáp: "Các người tuyệt không phải là địch nhân của ta, ta sao hạ thủ được, đó mới là tác phong quen thuộc của ta".

Nguyễn Tu Chân khổ não: "Lập trường của bọn ta đối với Ngũ Độn Đạo, vừa hay ngược nhau, lại không đủ khiến Cô huynh xem bọn ta là địch nhân sao?".

Cô Nguyệt Minh đáp: "Chuyện này lại liên quan đến vấn đề cục thế mệnh vận mà Nguyễn tiên sinh từng đề cập. Mệnh vận tựa như an trí bọn ta ở vị trí đối lập, thế nhưng lòng bọn ta nghĩ gì, lại là tự do của mỗi người. Để ta nói cho ngươi biết, hoàn cảnh hiện tại của các người là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau. Bất quá ta cũng không tốt hơn các người bao nhiêu, mọi người đều đang thân ở hiểm cảnh như nhau thôi".

Nguyễn Tu Chân bước mười mấy bước cạnh y, trầm giọng hỏi: “Quý Nhiếp Đề?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Quý Nhiếp Đề đem tình thế mới nhất dùng phi cấp truyền thư báo cho Phụng công công, hai ngày tới chắc có hồi âm. Quý Nhiếp Đề dĩ nhiên là nhân vật lợi hại, nhưng so với Phụng công công vẫn còn thua xa. Hy vọng các người đã từ miệng Tiền Thế Thần bực ra được chuyện Sở hạp, mà Phụng công công đối với Sở hạp thì nhất định phải có, không cho phép thất bại. Trong chuyện này Phụng công công và Quý Nhiếp Đề không phải đồng lòng, Quý Nhiếp Đề sẽ đối phó các người trong chuyện Sở hạp, hơn nữa hẳn đã có kế hoạch hoàn chỉnh. Người muốn biết cái gì ở Quý Nhiếp Đề khiến người ta sợ nhất không?”.

Nguyễn Tu Chân kinh ngạc hỏi: “Cô huynh vì sao chiều cổ bọn ta như thế?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Nguyên nhân để sau này hãy nói. Cái ở Quý Nhiếp Đề khiến người ta sợ nhất, là có tai mắt khắp thiên hạ, không những nhất cử nhất động của Tiền Thế Thần, dưới sự giám sát nghiêm mật của y, tình hình Đại Hà Minh các người cũng không nằm ngoài. Tỉ như chuyện chỉ cần các người bắt được Ngũ Độn Đạo, Hoàng Phủ Thiên Hùng sẽ nhượng vị cho Khâu Cửu Sư, y cũng nắm rõ như lòng bàn tay, đây là bí mật của quý bang, đúng không?”.

Nguyễn Tu Chân lộ ra thần sắc chấn kinh.

Cô Nguyệt Minh điềm đậm thốt: “Nguyễn tiên sinh cuối cùng đã phát giác tình huống không ổn”.

Nguyễn Tu Chân thần sắc ngưng trọng: “Cô huynh một lời đã phá được nguy cơ của bọn ta, ở chỗ địch ám ta minh, cho đến lúc này, bọn ta vẫn chưa cảm nhận được sự uy hiếp của Quý Nhiếp Đề, không phát giác y đang điều động binh lính, thật cổ quái”.

Cô Nguyệt Minh mày động thần tình, hỏi: “Nguyễn tiên sinh có hứng thú đến Oa Cư Tường nói chuyện không? Tình hình có thể ác liệt hơn so với dự đoán của ta”.

oOo

Nam viện Hồng Diệp Lâu với ba tòa kiến trúc hùng vĩ lấy Hồng Diệp đường làm chủ, sắc cờ tung bay, đúng là danh xứng với thực. Hơn hai trăm là cờ đủ màu đủ sắc viết tên các cô nương trong lầu, bố trí khắp các điểm cao trong ba tòa lầu, tức thời màu sắc rực rỡ, tràn đầy không khí diễm tình lãng mạn.

Một đình đài viên lâm rộng rãi gọi là “Trì đài” là kiến trúc chủ đạo gần hồ, càng sắc thái huy hoàng, đèn hoa nơi nơi, biến thành một thế giới đầy sắc màu, khung cảnh lễ hội tung bừng náo nhiệt.

Hồng Diệp Lâu huy động toàn bộ người từ trên xuống dưới, tiếng cười nói ồn ào của các cô nương vang vang trên không gian khoáng đãng của Quải Biểu Trì, tình cảnh oanh yến cười đùa là lướt động nhân, nếu không tận mắt chứng kiến thì khó mà tin được.

Ô Tử Hư nhìn đến hoa cả mắt, đang bận tìm mỹ nhân “có quan hệ” thì bị Thiền Dục kéo ống tay áo lôi đi về phía Hồng Diệp đường, cảnh cáo: “Người nghiêm chỉnh chút cho ta, không được trêu hoa ghẹo nguyệt”.

Ô Tử Hư phát giác bản thân đã thành mục tiêu của đám nữ nhân, ai nấy liếc mắt đưa tình với hắn, không hỏi cũng biết là nhìn thấy tác phẩm của hắn, nếu đổi là hắn trước đây, khẳng định mất khống chế, hiện tại lại tựa như kềm chế được lòng, ngoan ngoãn đi theo Thiền Dục. Hắn nói: “Khẩu khí của Thiền đại tử giống như là nương tử của ta vậy, liệu không phải yêu ta rồi đó chứ?”.

Thiền Dục thả áo hắn ra, liếc hắn nói: “Có quý mới thích người, người là tên lưu manh háo sắc nhất trong thiên hạ”.

Ô Tử Hư hớn hờ: “Thiền muội mắng rất hay. Khà! Yên tâm đi! Ta hiểu nhất tâm sự của nữ nhân, miệng nói không thích, kỳ thật trong lòng thích muốn chết. Thật muốn ngấm tiểu Thiền Dục của ta giống như lần mặc chiếc áo mỏng đến giúp ta bồi dưỡng hứng vẽ, khẳng định rất sáng khoái”.

Thiền Dục không chống đỡ nổi, hai má đỏ bừng, gia tăng cước bộ bước vào Hồng Diệp đường.

Tình cảnh đập vào mắt càng hoành tráng, gần trăm cái bàn tròn lớn ngồi được mười người bày khắp nơi, mỗi bên ba dãy, mỗi dãy mười ba bàn, sắp xếp trong không gian khoáng đãng ngang hơn mười bước, dài gần bảy trăm bước.

Bất quá hấp dẫn nhất chính là hơn ba mươi cô nương đang tập trung ở giữa sảnh, những cô nương đẹp nhất của Hồng Diệp Lâu đều có trong đội ngũ đó, bảo gồm cả “Thất mỹ” mà Ô Tử Hư biết. Nhìn thấy Ô Tử Hư, mấy chục cặp mắt xinh đẹp đồng thời sáng lên, tình cảnh đó có thật là hết sức dụ hoặc.

Ô Tử Hư tâm hồn say sưa, biết điều này là do ngòi bút tài hoa của mình giành được, cảm thấy có thành tựu này là đã sống không uổng phí, có chút biến đổi trở lại Lang Canh háo sắc.

Bách Thuần đang chỉ huy ca múa thấy Ô Tử Hư đến, cất giọng kiêu: “Nghỉ chút đi, sau đó tiến hành diễn tập bài thứ nhì”.

Tiếp đó trước chúng nữ một bước, nghênh đón Ô Tử Hư theo Thiền Dục đi đến, thân mật nắm lấy cánh tay hắn, kéo hắn bước ra đại môn.

Ô Tử Hư được hậu đãi như thế, tâm thần lâng lâng nói: “Có thể nắm chặt một chút, người tựa sát vào tí nữa hay không”.

Bách Thuần nguýt hắn một cái, không lên tiếng đáp trả, đến cửa chính thì ngừng lại, sau đó kéo hắn đổi hướng, mặt quay về phía đại đường, nói: “Tám bức họa đã treo ở hai bên tường trái phải, phân bố đồng đều, cạnh mỗi bức đều có bản đề tự, cho phép người đề thơ làm văn, Lang tiên sinh hứng thú như thế, có thể làm người đề thơ đầu tiên”.

Ô Tử Hư đang hưởng thụ sự tiếp xúc thân thiết của nàng, than: “Ta tuy là Họa Tiên, nhưng không phải Thi Tiên, chỉ có thể giấu dốt, không muốn xấu mặt”.

Bách Thuần kinh ngạc: “Là lần đầu thấy người khiêm tốn như thế. Tốt! Chuyện đề thơ bỏ qua cho người, nhưng ta an bài cho người một công tác, người không thể thoái thác cự tuyệt”.

Ô Tử Hư hỏi: “Nhiệm vụ của ta không phải đã kết thúc viên mãn rồi sao?”.

Bách Thuần đáp: “Vào buổi tiệc tối mai, sẽ do ta suất lãnh nghênh tân đội gồm một nam bảy nữ, phụ trách tiếp đãi khách quý, bảy nữ đó là Thất mỹ có bức họa làm bằng, người nam là người, do người hiện thân thuyết pháp giới thiệu Bát mỹ đồ, với tài ăn nói của người, dư sức đảm nhiệm, có thể giúp buổi tiệc của bọn ta thêm nhiều sắc thái”.

Ô Tử Hư cười khở: “Nàng lần này không phải hại ta sao?. Biết rõ ta là Ngũ Độn Đạo, mà trong đám khách quý, khẳng định có người đã từng đến kinh thành, thậm chí thấy qua cái chân què của Lang Canh thật, ta há không phải sẽ bị vạch trần thân phận ngay tại chỗ sao”.

Bách Thuần vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng bức được người hiện nguyên hình. Tiểu tử người thật đáng giận, giả thân giả quý, giả dạng giỏi đến mức không có sơ hở, chỗ đáng hận nhất là người càng nhận là Ngũ Độn Đạo, ta ngược lại càng không cho người là Ngũ Độn Đạo”.

Ô Tử Hư nói: “Từ sau mặt hội tối qua với Tiền Thế Thần, ta đã không giấu được nàng, chỉ là nàng không tin lời tận đáy lòng của ta thôi”.

Bách Thuần hỏi: “Vậy là người không thể xuất hiện ở buổi tiệc tối mai?”.

Ô Tử Hư cười đáp: “Buổi tiệc đó là cơ hội đào tẩu duy nhất của ta, ta sao chịu bỏ qua”.

Bách Thuần nói: "Hiểu rồi! Ta muốn mượn lời cha Bàn của ta thường nói, đó là ta đứng về phía ngươi, ngươi muốn ta giúp thế nào, ta sẽ giúp thế ấy".

Ô Tử Hư hỏi: "Có thể an bài tiết mục ảo thuật của Song Song vào giữa buổi tiệc không?".

Đôi mắt xinh đẹp của Bách Thuần sáng lên, nhẹ thốt: "Song Song!".

Ô Tử Hư nói: "Nếu như Bách Thuần không có chuyện gì khác, ta muốn quay lại Phong Trúc Các".

Bách Thuần nhìn lên không trung, biểu tình có chút tinh nghịch, nói: "Hai ngày nay ta rất cuộc gặp vận gì không biết. Ngày trước chỉ có ta đuổi nam nhân đi, hiện tại lại là nam nhân đòi bỏ đi. Kiên nhẫn chút không được sao? Ta còn chưa nói xong đâu!".

Ô Tử Hư kể sát tai nàng thốt: "Vừa hay tương phản, ta sợ không chống nổi sự dụ hoặc của nàng, phản bội Vân Mộng nữ thần đi vui vẻ với Bách Thuần, vì thế mới vội bỏ chạy".

Gò má Bách Thuần bừng đỏ, mắng: "Thôi ba hoa đi cho ta, sớm đã biết rõ tên tiểu tử ngươi, giỏi nhất là hư trương thanh thế. Ngươi còn chưa nói với người ta mộng cảnh của ngươi".

Ô Tử Hư thốt: "Sự thật thì không có gì ghê gớm, hiện tại chấn động đã qua, hồi tưởng lại không phải đáng sợ như thế".

Bách Thuần trách: "Mau nói ra, nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện cứ ấp a ấp úng, làm người ta mất kiên nhẫn".

Ô Tử Hư nói: "Ta mơ thấy bản thân từ trong một tòa cổ thành vọt ra, cưỡi chiến mã, chạy mãi trên một con đường vô tận".

Bách Thuần ngạc nhiên thốt: "Cổ thành?".

Ô Tử Hư than: "Cổ thành lại không có gì, vấn đề xuất hiện ở khí trời, trong mộng trời tối như mực, mưa lớn gió cuồng, sấm sét âm ỉ, tầm nhìn mơ hồ, lòng ta giống như bị lửa thiêu, chỉ biết thúc ngựa chạy mãi về trước. Không ngừng có sét đánh xuống, trong tai sấm động ừ ừ, con đường lại không có điểm cuối, lại không biết làm cái gì. Ô! Sắc mặt nàng vì sao biến thành khó coi như thế?".

Bách Thuần mặt hoa trắng bệch nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Ô Tử Hư kinh hãi hỏi: "Bách Thuần không khỏe ư?".

Bách Thuần hít sâu một hơi, đáp: "Ta không có sao, ài! Ngươi đem qua đi gặp Tiền Thế Thân, đã nói gì rồi?".

Ô Tử Hư đáp: “Ta không phải muốn giấu nàng, mà là không muốn Bách Thuần bị cuốn vào chuyện này. Hà! Ta hiện tại đột nhiên hứng vẽ tràn trề, muốn quay về vẽ tranh cho Thiên Dực và Diễm Nương, hoàn thành lời hứa”.

Bách Thuần ngẩn ra nhìn hắn, sau một lúc mới gật đầu nói: “Được rồi!”.

Ô Tử Hư vội vã rời đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>